

Farraday: PRÁZDNINOVÉ (NE)ŠTĚSTÍ

Byl krásný letní den, jako dělaný k odpočinku. Teplota kolem příjemných až palčivých 27 stupňů. Většina lidí si užívala vodních radovánek a odpočinku už od rána, ale brigádníci a pracující lidé si museli počkat až na odpoledne. Stejně tak i Filip, devatenáctiletý mladoch co je v naší firmě už druhým týdnem na brigádě. Je to šikovný sympatický kluk. Asi 185cm vysoký hubený nakrátko ostříhaný blondák s takovým nevinným výrazem. Docela jsem si jeho společnost oblíbil a jsem rád, že je na letním přívýdělku zrovna u nás. Mladí kluci se mi líbili vždycky a když má člověk takového vedle sebe v práci, hned mu to lépe utíká. Ten den jsme dělali na střeše stodoly jedné usedlosti. Na celém objektu bylo vidět, že se o něj majitel stará. Ze starého vesnického statku zůstala původní snad jenom stodola, a to ještě částečně. Samotná střecha, na kterou jsme montovali solární panely byla zánovní. Práce na střeše není nikterak fyzicky náročná, pouze je nutné se pohybovat opatrně a dbát na bezpečnost. Na té lpím pochopitelně i já. Mám tu za všechny zodpovědnost. Nedokázal bych si odpustit, kdyby se někomu něco stalo. Ten den k tomu ale nebylo daleko.

Žádné komplikace nebyly, ale protože jsme museli čekat 2 hodiny než dovezou další materiál, bylo mi jasné, že to do konce pracovní doby nestihneme. Ta střecha se ale dodělat musela. Po víkendu jsme začínali novou zakázku a vracet se sem by přineslo zbytečné starosti. Napadlo mě tedy, že si tady nechám někoho k ruce a dodělám to sám. „Kluci, já vím, že je dneska pařák a že už chcete bejt všichni doma, ale tahle střecha se dodělat dneska musí. Nikdo z vás sem určitě nechce jít zítra nebo v neděli a po víkendu už musíme začít někde jinde. Takže potřebuji jednoho z vás, aby tady se mnou zůstal a dodělali sme to. Kdo se hlásí?“ křikl jsem na všechny okolo. Jak jsem předpokládal, všichni stálí zaměstnanci mě měli po tom horkém, únavném dni takříkajíc v paži. Jeden přes druhého začli chrlit uvěřitelné i méně uvěřitelnější důvody proč se jim to zrovna dnes nehodí. Když se Filip s mírnou ostýchavostí v hlase ozval: „Já to s váma klidně dodělám Radku.“ „Výborně!“ , odvětil jsem s širokým úsměvem na tváři. „Dostaneš za hodinu dvakrát tolik, jako by to byl víkend. Když jsou tady všichni ostatní tak ochotní.“ To bylo zas remcání mezi chlapama. Ale jen ať jsou namíchnutí. Za tu neochotu jsem je musel trochu poškádlit. Asi za 20 minut všichni odjeli a já zůstal s Filipem na statku sám. Ještě chvíli odpočinku, napít se a hurá zpátky na střechu. Ať to máme co nejdřív hotový. „Tak Filipe já už jdu nahoru, ty se v klidu napij, dokuř a pak pojd' za mnou.“ „Nezapomeň si sebou vzít náradí a připoutat se!“ houknul jsem ještě cestou po žebříku. Práce nám šla od ruky. Většinu jsem teda stejně dělal sám, ale je fajn mít někoho poblíž, kdo mi podá co potřebuji atd. Ušetří to čas. Po dvou hodinách jsme se blížili ke zdárnému konci, když se najednou zatáhlo. Sluníčko ty tam, nad námi jen chmurná obloha a ve vzduchu se dala tušit pořádná bouřka. „To nevypadá moc dobře, co Filipe? Radši to sbalíme, na ty zbylé dva panely sem hold někoho pošlu v pondělí. To se nedá nic dělat. Posbírej náradí, ještě támhle ty šroubky na druhé straně a pojd' dolů.“

rozkázal jsem. Filip se vydal pro nářadí na druhý konec střechy a já se zatím odebral pro vrtačku a další věci, co byli potřeba snést. V tom začalo pršet. Během pár desítek vteřin to byla hotová průtrž mračen. Všechno oblečení jsme měli okamžitě mokré a vydatný slejvák začal pochopitelně ze střechy vytvářet velice kluzké a nebezpečné místo. Vrtačku jsem snesl spolu s ostatním vybavením do stodoly a začal šplhat po žebříku pro zbývající nářadí.

Vylézám na okraj střechy a v tu chvíli ho vidím! Filipa, v obou rukou držícího těžkou bednu s nářadím, jak s ní kráčí po úzkém trámku podpěrné konstrukce. Hned jak mi do hlavy vlétla myšlenka, že by mu to mohlo podklouznout, tak se stalo. Levá noha mu sklouzla a začal i s bednou padat. V tu chvíli si všímám, že je Filip nepřipnutý k záchytnému lanu. Najednou se cítím jako opilý potem, úplně ve mně hrklo. Jenom sleduji jak se Filip kutálí k okraji střechy, když se jako zázrakem stačil jednou rukou zachytit o spodní okraj rámu na panely. Na nic jsem nečekal a přispěchal mu na pomoc. Bylo to jen pár vteřin, než jsem k němu seběhnul a vytáhl ho nahoru. Ve vypjatých situacích je naštěstí člověk mnohem pohotovější a silnější než normálně. Naštěstí to dobře dopadlo, ale mě popadl vztek. Ten kluk se mohl zabít jen proto, že nedává pozor na základní pravidla a leze na střechu nejištěněj. „Ty nevíš, že se máš připoutat než lezeš na střechu?!?“ hulákal jsem na něj při slézání dolů. „Vím. Já na to zapomněl, promiň te.“ odvětil Filip s ještě vystrašeným hlasem. „Promiň te, promiň te.. toto tak spraví. Tys mohl být s fleku mrtvej nebo ochrnutej a já zavřenej v lágru!“ stále jsem křičel. Jelikož stále pršelo, zaběhli jsme oba hned do stodoly, kde sem hned uviděl ten trám.

A hned mě napadlo co udělám. Odepnul jsem si své jistící lano a přistoupil k Filipovi. „Dej sem ruce!“ pokřikl jsem a Filip s nechápavým výrazem v obličeji udělal přesně to, co jsem mu nařídil. Ruce jsem mu obratně svázal k sobě, druhý konec lana přehodil přes trám a vytáhl lano do patřičné výšky. Přesně aby stál jen tak tak, téměř na špičkách. Pak jsem uvázal lano k nedalekému sloupku. Filip už začal tušit co se bude dít a s hrůzou na mě koukal. Moje rozzlobenost musela být evidentně vidět. Ještě celý udýchaný, s rukama v bocích jsem důrazně řekl: „Teď tě zpráskám, že si tejděn nesesedneš. Aby sis to pamatoval a nezapomněl se příště připoutat!“ Filip se v tu ránu začal škuhat a snažil se vyprostit z mého uvázání. „Ne, prosím ne, já už na to nezapomenu. Opravdu.“ žadonil Filip. To už jsem se jenom pousmíval na cestě ven. Najít něco, čím ho seřežu. A našel jsem. V sadě za stodolou bylo několik druhů stromů. Višně, jabloně, pár líp a několik poměrně vzrostlých lísek. To bylo ono. Přistoupil jsem k lísce a nožem odřízl pár mladých pružných prutů. Nakonec jsem vybral jen ten silnější a zakrátil ho i na druhé straně. Byl to asi tak 8mm tlustý, něco přes metr dlouhý prut. Párkrát jsem s ním švihl vzduchem sem tam. Zdál se být naprosto v pořádku, tak jsem se vrátil do stodoly. Hned jak mě Filip s prutem uviděl, začal žadonit: „Radku prosím, nebijte mě. Slibuji, že už si dám příště pozor.“ „To určitě dáš.“ odvětil jsem s úsměvem a přistoupil k němu. Lískovku jsem si odložil, rozepnul knoflík od jeho kalhot a stáhl je až ke kotníkům. Viděl jsem, že z toho byl docela nesvůj, a tak jsem mu ty obtáhlé polotrenky ještě nechal. Zvedl jsem lískovku a přešel za něho. Začal jsem švihat do vzduchu naprázdno a vychutnával si pohled na jeho uhýbající zadnici. Prásk! Prásk! Práásk! Dopadly 3 ostré rány na jeho zadek. Filip zaskučel a snažil se po špičkách odcupítat dál ode mě. To se mu kvůli trámu samozřejmě nemohlo povést. Prásk, prásk!!!! „Auúúú“ vypadlo z něj ještě nešťastnější zasténání. Potom jsem mu uštědřil ještě asi 10 ran v tak 3 vteřinových intervalech. Filip začal vřeštit a z očí se mu ronily

slzy. Na chvíli jsem přestal a stáhl mu ke kotníkům i trenky. Tričko měl díky vztyčeným pažím dost vyhrnuté, takže krom celého spodku vykukovala i spodní část zad. Teď byl konečně připraven na pořádnou drezůru. Ten pohled na rudě nateklé pruhy od lískovky na jeho bílé zadnici mě opravdu vzrušoval. Moc dlouho jsem nečekal a pokračoval s výpraskem. Filip skučel, naříkal a sliboval hory doly. Jen ať už ho nechám být. Já si ale trestání náležitě užíval. Příliš jsem toho darebáka nešetřil. Po nějaké 40. ráně jsem přestal a ještě chvíli se kochal pohledem na jeho rudě sešvihanou zadnici. Jeden pruh vedle druhého, místy to měl docela podlité, ale žádná krev netekla. Na to jsem si dával pozor. Pak byl ale čas toho nezbedu pustit. Lano jsem odvázal od sloupku a rozvázal jeho ruce. Filip neřekl ani slovo, jen pobrekával a se sklopenou hlavou si začal oblékat trenky a pak kalhoty. Já mezitím poklidil zbývající nářadí, materiál do auta a zavelel jsem k odjezdu.

Cestou domů mnoho řečí nepadlo. Filip byl zamlklý a zřejmě i vyčerpaný vejřezem. Při nastupování jsem si všiml jak velmi opatrně dosedá na sedačku. Ani se mu nedivím. Dostal pořádně za vyučenou, ale zaslouženě. Když jsme dojeli k jeho domu, řekl jsem mu, že už se na něj kvůli tomu nezlobím a že to může zůstat jen mezi námi jestli chce. Trochu jsem předvídal, že to tak bude chtít, a tak se o téhle zajímavé příhodě u nás v práci nikdo nedozvěděl. S Filipem jsem se vídal ještě další dva týdny, kdy k nám chodil na brigádu. Mezi námi to bylo jako dřív, jen ze mě měl možná větší respekt. K žádnému dalšímu trestání už nedošlo. Nebylo za co. Práce Filipovi šla a na střechu lezl už jen připoutaný.

Farraday 2010